

CATHARINA MAURA

NESPRÁVNÁ NEVĚSTA

USA TODAY
BESTSELLER

★★★

 **BOURDON
SPICE**

NESPRÁVNÁ NEVĚSTA

★ ★ ★

NESPRÁVNÁ NEVĚSTA

CATHARINA MAURA

PŘÍBĚH ARESE & RAVEN

THE WRONG BRIDE

Copyright © 2024 by Catharina Maura

V českém jazyce vychází po dohodě
se Sourcebooks, LLC., USA

www.sourcebooks.com

Všechna práva vyhrazena.

Návrh obálky © Catharina Maura

České vydání © Bourdon, 2025

Překlad © Romana Hegedüsová, 2025

ISBN 978-80-7611-294-0

Tato kniha je pro všechny,
kteří měli někdy pocit,
že se nevyrovnají ostatním.
Nemusíte zapadnout do škatulek,
které vám vytvořil někdo jiný.

JEDNA RAVEN

„Neuvěříš, co ten debil udělal,“ říká Sierra, když vpadne do mého studia. Položím tužku na stůl a neochotně odvrátím zrak od návrhu večerních šatů, na kterém právě pracuji.

Posledních pár týdnů nestálo za nic, ale dnes ráno jsem se vzbudila a tvůrčí blok byl pryč. Věděla jsem úplně přesně, co chci navrhnout pro svou nadcházející módní kolekci. Jenže teď, s kamarádkou za zády, nemám šanci dostat ty šaty z hlavy na papír.

„Dobré ráno, zlato,“ pozdravím Sierru a snažím se moc neusmívat. Takhle vytočit ji

umí jen jediný člověk a já nepochybuji, že ať už přijde s jakoukoliv historkou, bude to *síla*.

„Xavier Kingston mi ukradl můj projekt a vydával ho za svůj. Tu práci, na kterou jsem se připravovala *celé měsíce*, vyhrál on, a navíc *díky mým nápadům!*“

Pohodlně se usadím a pohledem zabloudím k Sieřiným dlouhým hnědým rozcuchaným vlasům. Moje nejlepší kamarádka vypadala vždycky bezvadně, ale dnes ne. Zdá se, že tentokrát se jí Xavier opravdu dostal pod kůži.

„A nebyla jsi to ty, kdo se ho minule snažil úmyslně potopit? Propíchla jsi mu přece pneumatiky, aby přijel pozdě na schůzku s klientem, který netoleruje jedinou věc, a tou je nedochvilnost.“

Sierra se zlomyslně ušklíbne a při té vzpomínce se jí radostně rozzáří zelené oči. „Nebýt

toho, tak jeho společnost tu zakázku vážně získala. Ve hře bylo několik milionů dolarů. Vlastně jsem docela zklamaná, že jsem ho dostala tak snadno. Obvykle bývá chytřejší.“

Zavrtím hlavou a nakloním se k ní, abych jí věnovala plnou pozornost. Protože mi bylo jasné, že neodejde, dokud si nebude moct pořádně postěžovat na Xaviera Kingstona, svého největšího rivala. Společnosti King Enterprises a Windsor Real Estate byly odjakživa obchodními konkurenty, ovšem Sierra s Xavierem tomu dali další, zcela nový rozměr.

„No a neměla by ses bát, že ti to oplatí?“

Sierra se na mě dívá, jako bych se dopustila největší zrady, ale ví, že mám pravdu. Upřímně řečeno, ačkoliv si navzájem hážou klacky pod nohy, v podstatě oba vždy skončí s polovinou

obchodních příležitostí, které se jim naskytnou. Jejich firmy společně ovládají trh s realitami.

„Chci se mu pomstít,“ vybuchne Sierra. „Takový hajzl. Nemůžu tomu uvěřit. Musíš mi pomoci, Raven.“

Opět беру do ruky tužku a zavrtím hlavou: „Ne, ne. Do toho nejdu.“ Na to, abych útočila na psychotického miliardáře, jakým je Xavier Kingston, nejsem dost šílená. Sierra je jediná žena na světě, které to neustále prochází, a pochybuju, že si uvědomuje, že tomu tak je jen proto, že on jí to dovolí.

Začne mi zvonit mobil a já se po něm bezmyšlenkovitě natáhnu. Když ale uvidím jméno volajícího, ztuhnu. Ares. Hrdlo se mi sevře a já jen zírám na vyhrávající telefon.

„Raven?“ ozve se Sierra tichým starostlivým hlasem.

Proberu se ze svého omámení. Zvednu k ní oči a přinutím se k úsměvu. Jak dlouho jsem byla mimo? „Volá tvůj brácha,“ řeknu Sieře a zvednu to.

„Ahoj Aresi,“ ozvu se klidným hlasem, který je v naprostém rozporu s tím, jak moc mi buší srdce.

Ares se zasměje a mně tělem projede prudký záchvěv touhy. „Raven, divím se, že jsi mi to vůbec zvedla. Poslední dobou není snadné tě zastihnout. Máš víc práce než já.“

Opřu se o opěradlo židle a usměju se. Už dlouho jsem ho neslyšela vyslovit mé jméno. „Co se děje?“ zeptám se, ale vím, že ať už přijde s čímkoliv, bude mě to bolet. Ares je zvyk, kterého se nedokážu zbavit. Je moje závislost, za kterou se stydím, mé zakázané tajemství.

„Nechtěla bys se mnou jít nakupovat? Potřebuju koupit Hanně dárek k narozeninám a nevím o nikom lepším, kdo mi s tím mohl pomoci.“

Měla bych odmítnout. Poslední věc na světě, o kterou stojím, je pomáhat Aresovi vybírat dárek pro mou sestru. Nesnáším, když o ní mluví a oči mu přitom září láskou a oddaností. Jenže radši ho vidět, jak se nad ní rozplývá, než ho nevidět vůbec.

„Jasně,“ souhlasím navzdory svému přesvědčení.

Sierra si mě prohlíží přivřenýma očima a já zavěším. „Co chtěl?“ vyhrkne.

Chci se usmát, ale moc mi to nejde, protože vím, že se jí to nebude líbit. „Potřebuje dárek pro Hannu.“

Sierra zatne čelisti a zahledí se stranou. „Nechod“, řekne tiše. „Prostě s ním nechod“, Rave. Však on si s tím poradí sám. Proč potřebuje právě tvoji pomoc?“

„To je v pořádku“, odvětim, ale moc jistá si tím nejsem. Už je to tolik let, a já mu stále nedokážu nic odepřít.

„Ne, to není“, trvá na svém Sierra. „Mám bráchu ráda, ale tebe stejně tak. Nemůžeš si ho neustále tak snadno pouštět k tělu, protože pokaždé, když se s ním vidíš, ti to zlomí srdce.“

Odmítavě zavrtím hlavou. „Tak to není, Sierro. Jsme s Aresem jen přátelé. A vždycky jsme byli. Vidíš v tom něco, co tam není.“

Sierra si založí ruce na prsou a přísně se na mě podívá. „Sama sobě si klidně dál lži, jak chceš, Rave, ale mě neoklameš.“

Odvrátím pohled, protože když se na mě takhle dívá, nedokážu se přetvařovat. Sierra je jediný člověk, který ví, co se stalo, když jsme byli mladší. A ačkoliv to popírám, je taky jediný člověk, který ví, že jsem do Arese Windsora zamilovaná úplně stejně jako tehdy.

„Rave, nepřemýšlela jsi někdy, co by se asi stalo, kdybys mu po té noci přiznala, co k němu cítíš...?“

Zvednu ruku v odmítavém gestu a zavrtím hlavou. „Nic by to nezměnilo. Vždycky miloval jen Hannu. Od chvíle, kdy se objevila v jeho životě, už neviděl nikoho jiného. Kdybych mu řekla, co k němu cítím, jen by to věci mezi námi zkomplikovalo. Přišla bych o jeho přátelství.“

Zahledí se na mě a já jí v očích zahlédnu stejnou bolest, jakou sama cítím. „Takže ty fakt

nic neuděláš? Budeš se jen tiše dívat, jak si Ares bere tvou sestru?”

Obrátím se tváří k oknu a roztřeseně se nadechnu. „Copak mám na výběr? Jsou spolu pět let, Sierro. Pokud kdy existovala vhodná chvíle něco udělat, tak jsem ji propásla. Jsou spolu šťastní a já jim přeju jen to nejlepší. Kdyby se některý z nich dozvěděl o mých pocitech, stálo by mě to přátelství s Aresem a zničilo by to náš už tak napjatý vztah se sestrou. A k čemu? Nikdy ve mně neviděl nic víc než kamarádku, a to přinejlepším. A nikdy ani neuvidí.“

Sierra zavrtí hlavou. „Tím si nejsem tak jistá, víš? Nemyslím si, že je Ares tak šťastný, jak se sám sebe snaží přesvědčit. A upřímně pochybuju, že tě vidí jen jako kamarádku, Rave. Možná si to sám neumí přiznat, ale mezi vámi dvěma vždycky něco bylo, ještě předtím, než se

na scéně objevila Hannah. A ta to nikdy nedokázala úplně vymazat. I když se o to možná snaží, tvé místo v jeho životě prostě zaplnit nedokáže.“

Prohlížím si ruce a nevím, co na to říct. Nesnáším, když mi dává naději, na kterou nemám žádné právo. Z Arese bude brzy můj švagr. A mám-li přežít jejich svatbu, potřebuju, aby hranice mezi námi zůstaly nedotčené.

„Raven, já jsem přesvědčená, že existuje jediný důvod, proč jsou ještě spolu. Oni vědí, že nemají na výběr. Ares stejně jako já ví, že si musí vzít někoho, koho mu vybrala babička... Ovšem její první volbou nebyla Hannah. Byla jsi to ty.“

Při té vzpomínce mě píchne u srdce. Pamatuju si den, kdy mi rodiče oznámili, že by šli rádi do penze, a že se rozhodli sloučit svou nezávislou filmovou produkční společnost Dreames-

sence se společností Windsor Media. Do té doby byli Windsorovi a Du Pontovi obchodními konkurenty, ovšem navrhovaná fúze všechno změnila – a to nejen pro mé rodiče.

Svoji milovanou firmu chtěli udržet v rodině. A naskytla se jim dokonalá příležitost, jelikož Windsorové jsou známí tím, že svým dědicům domlouvají sňatky. Svatbou mezi Windsorovými a Du Pontovými by jednak zůstala firma v rodině a také by obě rodiny měly dále nad byznysem kontrolu.

Při tehdejších jednáních ale nepočítali s Hannou. Uvažovali o mně. Mysleli si, že se na to hodím nejlíp, a to díky našemu přátelství se Sierrou. Když dohodu uzavírali, bylo mi teprve dvacet. Ale byla jsem šťastná a zdálo se, že Ares taky není proti.

Všechno se však změnilo, když jsem na oslavu Sieřiných jedenadvacátých narozenin vzala Hannu. Já jsem ho viděla jako první, ale ona byla ta, ze které Ares pak už nespustil oči.

DVĚ

RAVEN

Když spatřím Arese, jak na mě zády opřený o auto čeká před budovou, ve které mám studio, srdce mi poskočí.

Na okamžik se zastavím, abych si ten pohled vychutnala. Tmavé vlasy, ostře řezané čelisti a zelené oči, stejné, jaké má Sierra. Čím je starší, tím je hezčí. Není to fér. Pokaždé když ho vidím, mám pocit, že je zase o kousek víc mimo můj dosah. Ares zvedne oči, a když si mě všimne, jak stojím ve vchodu, narovná se a tvář se mu rozjasní úsměvem.

„Ahoj!“ pozdravím ho, zatímco mi drží dveře. Ares se na mě zazubí a já mu úsměv oplatím. Je jasné, že budu později litovat, že jsem se jeho přání podvolila, ale do té doby si miním užít každou vteřinu.

„Kam jedeme?“ ptám se, když nasedá do auta a chopí se volantů.

Ares si položí hlavu na opěrku a obrátí se tváří ke mně. „Raven,“ říká a zní náhle mrzutě. Nemůžu si pomoci, ale když takhle vysloví moje jméno, srdce se mi rozběhne jako o závod. Neochotně se k němu otočím. „Proč už tě vůbec nevídám?“

Vypadá přitom, jako bych mu opravdu chyběla a trápilo ho to, takže ten plamen, co se v sobě neustále snažím uhasit, začne znovu nabírat na síle.

„Mám prostě moc práce,“ pronesu tichým, tenkým hlasem, jako bych nedokázala svým lžím dodat náležitou váhu. „Pracuju opravdu od nevidím do nevidím. Mám spoustu smluv na modeling a zároveň se snažím rozšiřovat vlastní módní značku. Někdy vážně nemám čas se ani najíst nebo vyspat.“

Přikývne a odvrátí pohled. Zatímco startuje, tváří se mu mihne stín obav. „Nepřepínej se, Rave. Nezapomínej o sebe pečovat, dobře? Nemůžeš pořád jen pracovat. Musíš si taky někdy vyjít mezi lidi. Kdy jsi třeba naposledy viděla rodiče?“

Přinutila jsem s k úsměvu a založila si ruce na prsou. Čím jsem starší, tím míň se s nimi vídám. Jejich svět se točí jen kolem Hanny a já se nerada vnucuju někam, kde nejsem vítaná. Je to i můj domov, neměla bych si připadat, ja-

ko bych tam nepatřila, ale cítím se tak. „Náhodou byla u mě ve studiu Sierra,“ informuju ho. „Já mám přátele, abys věděl.“

Pohlédne na mě tak, jako to někdy dělává. Jako by viděl skrz mé lži a podvody. Přesto ale přikývne.

„Co chceš letos koupit?“ ptám se lehkým a přátelským tónem.

Podívá se na mě a usmívá se. „Co bys řekla třeba šperku?“

Přikývnu. „Dejme tomu něco výrazného, osobního?“

Ares mi věnuje tak bezvýrazný pohled, že vybuchnu smíchy, což ho taky rozesměje. „Raven, už jsem tě dlouho neslyšel se takhle smát. Chybělo mi to.“

Úsměv se mi vytratí z tváře a já upřu zrak do klína. Kéž by takové věci neříkal, bolí mě

z toho u srdce. Má mě za starou kamarádku a nastávající švagrovou, ale když řekne, že mu chybím, je těžké na to pamatovat. Sevřu pevněji ucho kabelky a zhluboka se nadechnu. „Výrazný šperk je prostě jen opak jemného, elegantního.“

Ares se zazubí. „Co kdybych tě nechal, ať ho vybereš sama?“

Propíchnu ho pohledem. „Jako každý rok?“

Ušklíbne se a zaparkuje u jednoho z nákupních center firmy Windsor. Prakticky vyskočí z auta a rychle ho oběhne, aby mi mohl otevřít dveře. Když vystupuju ven, podá mi ruku a já ji přijmu, dívám se mu přitom do očí.

Oba nás vyděsí náhlé prudké světlo. Otočím se uvidím, jak se na mě usmívá paparazzi, který mě poslední dobou sleduje. Zatnu zuby a vykro-

čím k němu, ale zmizí dřív, než vůbec stihnu něco říct.

Ares mi položí ruku na bedra a já mu věnuju pohled. „Mělo mě napadnout, že když tě vytáhnu na veřejnost, dopadne to takhle. Promiň, Raven. Postarám se o to. Tahle fotka nikdy nespátří světlo světa.“

Zavrtím hlavou a vykročím směrem k obchodnímu domu. „To je v pořádku. Jsem na to zvyklá. Nemůžu přestat žít svůj život jen proto, že vím, že mě přitom může kdykoliv někdo vyfotit. Víš, dřív mě to děsilo. Mám na mysli veřejné mínění. Dnes už je to jen nepříjemnost, kterou jsem přijala jako součást své práce.“

Společně vykročíme do obchodu a Ares je chvíli potichu. „Možná bych ti měl sehnat nějaké bodyguardy,“ řekne nakonec. V jeho hlase

slyším stopy hněvu a překvapeně se na něj podívám.

„V žádném případě. Žádné nebezpečí mi nehrozí, Aresi. Už teď nemám tolik soukromí, kolik bych chtěla. To poslední, po čem toužím, je, aby se někdo neustále pohyboval v mém osobním prostoru.“

Podívá se na mě, jako by se chtěl dohadovat, ale naštěstí nic neřekne a společně vstoupíme do jednoho z Hanniných oblíbených klenotnic-tví.

Jakmile vedoucí prodejny zahlédne Arese, zbystří a s nervózním úsměvem se ihned vydá naším směrem. Je to starší muž a jeho počínající šediny mu dodávají okouzlující vzezření. Nebýt jeho zjevné nervozity, vyzařoval by z něj přesně ten druh elegance, který se k takovému obchodu hodí.

„Pane Windsore,“ pozdraví a pak se s doširoka otevřenýma očima obrátí ke mně: „Raven.“ Očima mi klouže po těle, tak jak to muži dělávají. Bývalo mi z toho zle, když jsem si představila, jak u toho myslí na některou z mých kampaní na spodní prádlo, ale časem jsem si zvykla. „Raven, páni. Je mi ctí se s vámi setkat. Jmenuji se Andy a rád bych vám byl nápomocen.“

Ares ztuhne a obejmě mě kolem ramen. Překvapeně se na něj podívám. Ale Ares zírá na prodavače a jen těžko skrývá podráždění. „Až budeme potřebovat, zavoláme vás,“ řekne ledovým hlasem.

Stále napjatý mě odvede k jednomu ze skleněných pultů. „Co se děje?“ ptám se ho, jakmile jsme mimo doslech.

Ares mě pustí a zakroučí hlavou. „Byl dost neprofesionální. To, jak si tě prohlížel. Co to mělo

být? Nejdřív nás někdo fotí, jen co vystoupíme z auta, a teď tohle?”

Ze rtů mi unikne tichý smích. Opřu se zády o pult a podívám se na něj. „Aresi,” šeptám. „Už nejsem ta malá holka, kterou jsi kdysi znával. Letos mě jmenovali nejlépe placenou modelkou a jsem tváří značek mnoha produktů, které prodáváte v tomhle obchodním centru. Nepřekvapuje mě, že mě poznal. A řekla bych, že jeho reakce byla docela umírněná. Jsem si celkem jistá, že moje tvář je i na obří reklamě na tohle centrum.”

„Umírněná reakce?” vyprskl. „Umírněná? Vždyť tě málem svlékal očima.”

Zaklesla jsem se mu za paži a usmála se na něj. „Jak to zvládáš vedle Hanny? Já jsem možná dost známá, ale jsem si jistá, že Hannah je ještě slavnější. Modelky obecně nebývají tak

populární jako špičkové herečky. Jak potom zvládáš všechnu tu pozornost, které se jí dostává, když tě vytočilo něco takového?”

Ares si povzdechne a prohrábne si vlasy. „Myslím, že podceňuješ rozsah své popularity. Tvoje sestra je navíc neustále obklopená bodyguardy, takže o ni se bát nemusím. Jenže ty? Ty jsi ta tvrdohlavá.“

Odfrknu si a obrátím se zpátky k vystaveným šperkům. Očima přejíždím po zásnubních prstenech.

Představa, že bych se sama mohla někdy zasnoubit, mi připadá naprosto nemyslitelná. Neumím si představit, že bych si někdy chtěla vzít někoho jiného než Arese. Jeden z prstenů mě zaujme a já se na chvíli zasním, jak by asi vypadal na mém prstu.

Povzdechnu si a odtáhnu Arese k výloze, ve které jsou vystavené náhrdelníky. Pohledem se zastavím na diamantovém náhrdelníku, který těsně obepíná krk. „Co třeba něco takového?“

Ares přivolá Andyho, aby mi ho podal. Andy pak ukáže za mě, kde je zrcadlo. Přidržím si náhrdelník u krku, abych viděla, jak by vypadal, zatímco mi Ares jemně zdvihne vlasy a přehodí mi je přes rameno, aby udělal místo.

„Zkus si ho,“ pobídne mě.

Zavrtím hlavou. „Ne, to nemůžu. Je to pro Hannu. Poznám, jestli se jí bude líbit i bez zkoušení.“

Ares nesouhlasně zavrtí hlavou a natáhne se ke mně, aby mi ho připnul. Z jeho doteků mi přeběhne mráz po zádech, ale myslím, že si toho nevšímá.

„Jestli se ti líbí, koupím ti ho, Raven. Hanně najdeme něco jiného.“

Vytřeštím na něj oči a on se na mě v zrcadle usměje. „Vždyť budeš mít za chvíli narozeniny, nebo ne?“

„Ale tohle je příliš,“ odpovídám a prsty nahmatávám zapínání. „Přesto děkuju. Hanně se bude moc líbit. Rozhodně bys jí ho měl koupit.“

Ares přikývne. Vezme si ode mě náhrdelník, ale dál si mě prohlíží. „Ty, Rave,“ ozve se tichým hlasem. „Je všechno v pohodě? Víš, poslední dobou mám pocit, jako by ses mi vyhýbala. Tlačí na tebe Hannah moc s tou svatbou? Víím, že spousta příprav, které měla dělat sama, padla na tebe. Jestli toho na tebe bude moc, řekneš mi to, dobrá? Víš, jak nesnáším, když o tobě najednou není slyšet.“

Zavěším se mu za paži a usměju se na něj. „Jsem v pohodě, Aresi. Jen mám hodně práce, to je všechno.“

Z jeho výrazu poznám, že je mu jasné, že lžu, ale díky bohu to nechá být. Jak bych mu mohla říct, že jen při pouhém pomyšlení na to, že se ožení s Hannou, mám pocit, že to je náš definitivní konec? Tímto ho skutečně ztrácím, poslední záblesky naděje mizí v nenávratnu. Jak mu mám říct, že mi puká srdce jako nikdy předtím a že si vůbec nejsem jistá, jestli se ještě někdy zahojí?

TŘI

RAVEN

„Nejsem si jistá, jestli můžeme Astorovy posadit tak blízko bratrům Aresovým,“ uvažuje máma. Ale rozhodně je musíme pozvat. Koneckonců, jejich rodina je na stejné úrovni jako Windsorovi... Jen by neměli sedět moc blízko sebe. Pokud si dobře pamatuju, Adrian Astor dost špatně snáší Aresova bratra Lexingtona.“

Zamračím se a vzhlédnu od plánek. „Adrian nemá Lexe rád?“ ptám se překvapeně. Jak je to možné? Lexington je jeden z nejmilejších lidí, co znám, chodil s Leiou na Astor College. To on mě kdysi představil Leie a Adrianovi.

„Ano, takhle jsem to slyšela. Pochopila jsem z toho, že Adrian není příliš nadšený Lexingtonovou hravostí.“

Aha. Zasměju se, protože mi to dojde. Lex určitě Adriana vyprovokoval tím, že flirtoval s Leiou. Jo, úplně to vidím. Adrian neumí ani trochu odpouštět, takže nepochybuju o tom, že stále cítí nevraživost.

„Fajn, posadíme je dál od sebe.“

Máma přikývne a na miniaturním modelu místa konání Hanniny svatby, který si vyrobila, přehází jmenovky. „Všechno musí být dokonalé,“ mumlá si máma pro sebe. „Hannah na tenhle den čekala tak dlouho.“

Mám co dělat, abych se udržela a neprotočila oči. „Sama tu svatbu třikrát odložila, mami. Nemyslím si, že je až tak netrpělivá.“

Zostrá se na mě podívá a v očích se jí blýskne hněv. „To je tím, že má tak náročnou práci, Raven. Ty nikdy nepochopíš, jaké to je být herečkou. Tobě stačí celý den stát na místě a vypadat pěkně, to je vše. U Hanny je to jiné. Nemůže se po jednom mizerném focení sebrat a jít domů. Bývá mimo domov celé týdny a točí na místech, kde občas nemá ani trochu pohodlí. Vážně si myslíš, že tu svatbu chtěla odkládat? Udělala to jen proto, že neměla jinou možnost. Možná to nechápeš, ale to nejmenší, co můžeš udělat, je mlčet, pokud nemáš nic hezkého, co bys řekla.“

Kousnu se do jazyka, abych jí neodsekla. Ona ví, jak umí být fotografové nároční a jak tvrdě sama pracuju. Zrovna před několika týdny jsem skončila s nachlazením, protože jsem byla nucená fotit reklamu ve sněhu. Víím, že nemá

cenu se s Hannou srovnávat, ale přála bych si, aby moje matka nesnižovala mou práci jako něco, kde jen musím stát na místě a vypadat pěkně.

Ono je nakonec asi jedno, co dělám. Jediné, co ji zajímá, je, že jsem nešla v jejích stopách, na rozdíl od Hanny. Když byla matka tak stará jako já, byla slavnou herečkou a hrozně ji šťve, že mě herectví nikdy nezajímalo. Bez ohledu na to, jak tvrdě pracuju, jí nic jiného nebude nikdy dost dobré.

Když procházím seznam dodavatelů, třesou se mi ruce. Proč si tohle pořád způsobuju? Proč se neustále vracím domů, abych pomáhala se svatbou, se kterou nechci nic mít, a jen abych trávila čas s matkou, pro kterou nikdy nebudu tak dobrá jako její hvězdná dcera? A to po ní ani nežádám, aby se ke mně chovala tak,

jako se chová k Hanně. Nikdy jsem nechtěla nic jiného než špetku její lásky. Copak chci tak moc?

„Omlouvám se,“ pronese máma upjatě. „Ta svatba mi dává zabrat a já jsem si to vylila na tobě. Promiň, Raven. Ale ty to chápeš, vid’? Pro obě rodiny tahle svatba hodně znamená. Na fúzi jsme se připravovali celé roky, takže jakmile bude po svatbě, můžeme dokončit zbývající papírování a nechat novou společnost v rukách Hanny a Arese. Windsorovi odmítají pokračovat v jednání, dokud nebude po svatbě, a my s tátou jejich finanční prostředky potřebujeme.“

Přikývnu a skloním hlavu. „Já to chápu, mami.“

To ji přiměje k úsměvu. „Ty jsi vždycky byla tak milá, Raven. Máme s Hannou obě štěstí, že

tě máme. Bez tebe bych rozhodně nic tady z toho nezvládla.“

Oplatím jí úsměv, protože jsem ráda, že si všimla nekonečných hodin práce, které jsem tomu já sama věnovala. Hannah se svatebních příprav téměř neúčastnila, a i když mě neustálá připomínka její nadcházející svatby bolí, jsem ráda, že můžu strávit čas s mámou. Je to pro nás vzácné.

„Nechce se mi věřit, že moje holčička bude brzy něčí ženou,“ mumlá si máma pro sebe, zatímco přerovnává květiny v modelu vinice, na které se Hannah s Aresem budou brát. „Když byla tvoje sestra malá, ani jsem si nebyla jistá, že bude žít dost dlouho na to, aby se zamílovala. Myslela jsem, že nezažije spoustu věcí, ale přesto tu je a je z ní mezinárodní hvězda, která se chystá provdat za jednoho z nejžá-

danějších miliardářů na světě. A zároveň se tím i postará o mě a o tátu. Umožní nám konečně odejít do penze, když teď víme, že bude firma v dobrých rukách.“

Žaludek se mi nervózně stáhne pocitem viny. Neměla bych své sestře závidět, měla bych jí přát tu hrdost, s jakou se na ni máma dívá. Jen bych chtěla, aby někdy stejné city projevila i vůči mně.

„Bude z ní nádherná nevěsta,“ ujišťuju ji.

Máma se na mě podívá s náznakem obav. „Jak to jde se svatebními šaty? Podařilo se ti zakomponovat změny, které si Hannah vyžádala?“

Přikývnu. Pokaždé když Hannah odložila svatbu, téměř vše na samotném obřadu i šatech změnila, což mělo za následek nespočet dalších týdnů přešívání. „Samozřejmě.“

Máma zaváhá. „Je to od ní hezké, že tě požádala, abys jí šaty šila ty. Krásný způsob, jak tě zapojit. Byla jsem si jistá, že bude chtít model od nějaké slavné značky, ale předpokládám, že vám to pomůže rozjet byznys. Až svět uvidí Hannu v jedněch z tvých rób, všichni její přátelé z řad celebrit ji budou následovat. Hanna vždycky udávala tón.“

Kousnu se do rtu. „Mami, už jsme získali několik módních ocenění. Od chvíle, kdy jsem přišla se svou první kolekcí, mám na svatební šaty dvouletou čekací listinu. A ta je ještě delší od té doby, co se v mých šatech vdávala Alanna Sinclairová. Moje módní značka už je dobře zavedená a o nic méně prestižní než některé starší značky na trhu.“

Máma se na mě podívá se smířlivým výrazem, který mě okamžitě rozčílí. „Ach, ano,

samozřejmě," přitaká. Pak vezme do ruky jednu z pozvánek a podrží nám ji před očima. „Každopádně je třeba zařídit, aby byly pozvánky doručeny osobně tři dny před svatbou. Všechno kolem té svatby se musí tajit. Jestli se tam ukážou paparazzi, zničí Hanně její den. Mohla bys ještě jednou zkontrolovat, že kurýr, kterého jsme najali, se vším počítá?“

Povzdechnu si a vstanu. „Jistě," říkám mámě a natahuju se pro tašku. „Zítra to udělám.“

Máme se na mě podívá a zamračí se. „Nezůstaneš na večeři?“

„Ne. Brzy ráno fotím.“

Máma přikývne. „Ach, ano. Správně. Ani v šatech pro družičku nechceš vypadat moc tlustá.“

Když se k matce otočím zády a odcházím, bolí mě u srdce. Po každé když se vidíme, připadám si jako hrozný

člověk, a skončí to tím, že samu sebe nenávidím. Měla bych mít z Hanny radost, i z toho, že jsem do svatby zapojená v takové míře... ale nesnáším to. Nesnáším člověka, jaký se ze mě stává, když jsem doma. Nikdy jsem tak zoufale netoužila po pozornosti nebo uznání, a ačkoliv mě bolí, když vidím Hannu a Arese spolu, nikdy jsem jí jeho lásku nezazlívala. Přesto mám pokaždé, když tu jsem, hlavu plnou příšerných myšlenek.

Co kdybych to byla já, koho si bude Ares brát?

Co kdybych ji bývala nikdy nevzala na oslavu Sieřiných narozenin?

Co kdybych jí odmítla pomáhat se svatbou?

Co kdybych po Aresovi vyjela a přebrala jí ho?

Na to jsem moc hodná, jenže pokaždé když přijedu domů, proměním se v tu nejubožejší

verzi sebe sama.

„Zlato?“

Táta. Ohlédnu se na něj a on si jen soucitně povzdechne. „Pojď, holčičko, vyprovodím tě.“

Přikývnu a zavěsím se do něj. Jdeme spolu ke sportáku, co mi pomáhal vybrat Ares, a ani jeden z nás nepromluví.

Táta mi otevře dveře a pak se na okamžik zarazí. „Mám tě moc rád, Raven,“ říká. „A máma taky, jen to neumí tak dobře dávat najevo.“

Snažím se zůstat v klidu. „Hanně to umí dát najevo bez problémů.“

Táta se ke mně natáhne a jemně mi zastrčí pramen vlasů za ucho. „Já vím,“ řekne tiše. „Máma má potřebu dávat své city tak hlasitě najevo kvůli tomu, jak těžké to Hannah měla ja-

ko malá. Myslí si, že když ji teď zahrne láskou, vynahradí jí tím všechnu bolest, kterou si vytrpěla, když byla nemocná. Dělá to spíš kvůli sobě než kvůli Hanně, ale to neznamená, že tě nemá stejně ráda.“

Přikývnu a dál už se mi o tom nechce bavit. Nechci, aby mě táta litoval nebo mě ujišťoval o mámině lásce jen proto, že cítí, že by měl. Pro jednu nechci, aby mě někdo utěšoval pomocí lží.

Stoupnu si na špičky a políbím tátu na tvář. „Mám tě ráda, tati.“

„Jed’ opatrně, ano? Napiš mi, až dorazíš domů. Už vím, jak v textovkách používat ty emoce, pošlu ti palec nahoru.“

„Myslíš emotikony?“ ptám se a hihňám se u toho.

„Ano, ty.“

„To je skvělé, tati. Jakmile dorazím domů, pošlu ti emotikon ve tvaru domečku, ano?“

„Bude to náš tajný jazyk,“ mrkne na mě táta a já mám při nastupování do auta co dělat, abych se nerozesmála.

A tohle je ono. Kvůli tomuhle se vracím domů, matčině postoji navzdory. Protože táta má pravdu. Hluboko uvnitř mě oba milují. Možná ne tak moc jako Hannu, ale s tím jsem se smířila už dávno.

Své starší sestře se nikdy nevyrovnám. Ani v očích svých rodičů, ani v Aresových.

ČTYŘI

ARES

Mobil v ruce stisknu ještě silněji a zhluboka se nadechnu, abych se uklidnil. „Hanno, slíbila jsi mi, že půjdeme spolu. Tenhle měsíc jsi mi to už třikrát na poslední chvíli odřekla. To jsi mi nemohla alespoň dát dostatečně předem vědět?“

V telefonu to zachrastí a Hannah si povzdechne. „Promiň, Aresi. Vážně jsem tam dnes večer chtěla být, vždyť to víš. Měla jsem v plánu podpořit Raven, ale taky tam být s tebou, jenže se fakt nemůžu utrhnout. Musím předělat nějaké scény a vůbec, celé to nejde moc hladce.“

„To jsou pořád ty samé výmluvy, Hanno. Já se snažím tě podporovat, jak to jen jde, ale moc mi to neulehčuješ. Nemůžu to být pořád jen já, kdo ustupuje.“

„Já vím,“ odpovídá tiše. „Vynahradím ti to.“

„A není to třeba tím, že nechceš, aby nás spolu viděli na veřejnosti nebo nás fotili? Hanno, vždyť se už za měsíc budeme brát. Nezapomeň, na čem jsme se dohodli. Jakmile se vezmeme, vyjdeme s naším vztahem na veřejnost. Takže proč by to dnes večer mělo vadit, že tě se mnou uvidí?“

„Tím to není, Aresi. Přísahám, že ne. Na svatbu budu potřebovat spoustu volna, takže se jen snažím pracovat dvakrát tolik, abych to nadělala. Nechci, abychom se kvůli mně dostali do skluzu.“

Prohrábnu si vlasy a podívám se na strop. „To chápu,“ odvětim rezignovaně. Skutečně tomu rozumím, ale začínám ztrácet naději, že se to někdy změní. Dřív jsem si myslel, že ze všech svých sourozenců jsem měl největší kliku. Dion se svou snoubenkou vůbec nemluví a další sourozenci ještě ani neví, koho si budou brát. Já jediný jsem měl to štěstí, že jsem se do dívky, kterou mi vybrala babička, zamiloval ještě dávnou před svatbou.

Nicméně poslední dobou už se to moc láskyplnému svazku nepodobá a já mám pocit, že mě štěstí opustilo. Všechno je jakoby mechanické a vynucené a ani jeden z nás z nadcházející svatby necítí takové vzrušení, jaké by měl.

„Nepřijde, vid’?“

Vzhlednu a vidím jednoho z mých mladších bratrů, jak stojí ve dveřích. Dává si pozor, aby měl neutrální výraz, ale jeho oči prozrazují, že je naštvaný. Instinkt mi obvykle velí postavit se za Hannu, ale dnes se na to necítím.

„Ne.“

„Bez partnerky to tam pro tebe bude otravné. Víš, jaké umí ženské být na takových typech akcí. Celou noc tě budou obtěžovat. Kéž bych tam mohl jít taky.“

Zavrtím hlavou. „To se nedá nic dělat. Letí ti to brzy ráno, nebo ne? Navíc, ty přece zábavní průmysl nesnášíš.“

Lex má na starosti Windsor Motors, a pokud si dobře pamatuju, brzy představí náš nejnovější elektromobil. Každý z nás vede nějakou část Windsorského impéria. Já se starám o zábavní společnost, Lexington o motorová

vozidla, Sierra má na starosti reality, Zane řídí naše hotely, Luca se stará o správu aktiv a Dion o všechny naše zahraniční holdingy. V šesti takhle řídíme společnost Windsor Corp, jež dominuje trhu mnohem víc, než si lidé uvědomují.

„Já to zvládnou,“ odpovídám bratrovi. „Je to jen módní přehlídka. Takových jsem sponzoval spousty. Jen se tam ukážu a zmizím.“

Lex se na mě usměje. „Raven tam bude taky, takže budeš v pohodě. Je hvězdou dnešního večera. Netuším, jak to dělá, ale je čím dál tím krásnější. Fakt mě mrzí, že tam nemůžu být.“

Mimoděk ztuhnu a pohlédnu na Lexingtona s přimhouřenýma očima. Odkdy má dojem, že je Raven krásná? Vždycky jsme ji všichni brali jako svou sestru. Copak se jeho pohled na ni změnil?

„Jak víš, že tam dnes večer bude?“

Když tak nad tím přemýšlím, ti dva si spolu nedávno vyšli do galerie. Že by mezi nimi něco bylo?

Ušklíbne se a zamává před sebou mobilem. „Dneska jsme spolu mluvili.“

Cože? Takže když volám já, nezvedá mi to, ale na Lexe si čas udělá?

Lex se uchechtne a v očích má nečitelný výraz. „Pozdravuj ji ode mě, ano?“

Přikývnu a vím, že nic takového neudělám. Na představě Lexingtona s Raven mě něco hluboce znepokojuje a není to jen těmi sny o ní, které se mi stále vrací a které by se mi přitom vůbec neměly zdávat.

Na akci se vypravím v mizerné náladě a nejsem schopen přijít na to, co mě tak žere. Už bych měl být zvyklý, že mě Hannah nechává na holičkách, ale pořád to pro mě není snadné.

Už léta náš vztah skrýváme, vědomi si zájmu médií. Hannah se vždycky obávala, aby ji lidé neobviňovali z toho, že je protežovaná, což chápu. Vím, jak tvrdě dře, a taková pozornost médií znamená jediné potíže. Rozumím tomu, o co jí jde, ale přesto mě to všechno unavuje.

Když vejdu dovnitř, v sále už to vře. Zastavím se v koutě a upřu pohled na molo. Na přehlídky chodívám velice zřídka – přece jen je jedna jako druhá – a móda mě skutečně nezajímá. Nicméně dnes večer nedokážu odtrhnout zrak od ženy, která celému pódiu kraluje.

Raven přechází po molu a na sobě má přiléhavé šaty, které nenechávají příliš prostoru představivosti. Jen se dívám a obdivuju ji. Pracuje tak tvrdě jako Hannah, ne-li víc, přesto své milované nikdy nenechá na holičkách. Jsem si vědom toho, jak často k ní do studia

bez ohlášení vtrhne moje sestra, a moje babička dělá to samé. Nemůžu si pomoci, ale musím myslet na to, proč jí nemůže být Hannah aspoň trochu podobná. Jsou sice sestry, ale každá je úplně jiná.

V myšlenkách se vrátím do doby, kdy moje babička poprvé zmínila svatbu mezi Windsorovými a Du Pontovými. Tehdy chtěli, abych si vzal Raven. Když se dívám, jak dělá na konci mola otočku a odchází pryč, vzdychnu a zaplaví mě nevysvětlitelný pocit ztráty.

„Pane Windsore!“

S nuceným úsměvem se obrátím k organizátorovi dnešní akce a pustím se s ním do nezbytného nezávazného hovoru. V showbyznysu jde hlavně o to být viděn, a mně už to vážně leze krkem. Unavuje mě ta okázalost, faleš

a život ve světě přetvářky. Toužím po něčem opravdovém.

„Po molu se dnes prošlo několik modelek od vás,“ oznamuje mi hrdě Jonas. „Windsor Media je skutečná mocnost. Existuje něco, co nevlastníte? Patří vám řada oblíbených časopisů, jedny noviny, módní průmysl a samozřejmě produkční studio. Neumím si představit, jak to všechno zvládáte. Je to pro mě čest, že jste si dnes udělal čas a zúčastnil se mé akce.“

Přikývnu a ze všech sil se snažím, abych s ním vydržel dál konverzovat, jenže pořád musím myslet na Lexingtona. Opravdu se mezi ním a Raven něco děje? Právě se chystám vymyslet záminku, jak pochlebování, které už trvá příliš dlouho, utnout, když mou pozornost upoutá rozhovor za mnou.

„Obávám se, že nemůžu.“ Ztuhnu a obrátím se za zvukem Ravenina hlasu. Je našťvaná, ale na muže, co stojí před ní, se zářivě usmívá.

„Promiňte,“ omluvím se Jonasovi, přičemž se mi za zdvořilým výrazem rodí náznak podrážděnosti. Co mohlo Raven tak našťvat?

„Jen jednu schůzku,“ říká ten muž. „Zaplatím vám za to víc, než vyděláte za celý rok.“

Aniž bych si to uvědomil, zatnu čelisti a ruce sevřu v pěst. Ve chvíli, kdy se Raven zahledím do očí, se snažím uklidnit a jí se ve tváři mihne náznak úlevy. Usměju se na ni, a zatímco z ní nespouštím zrak, chytím ji kolem pasu a přitáhnou si ji blíž. „Tady jsi, Raven,“ zamumlám a pak se otočím k muži, co stojí před námi.

Na chvíli se zdá, že bude zuřit, jenže pak mě pozná a odvrátí zrak. „Pane Windsore,“ promluví mnohem mírnějším tónem než předtím.

Vím přesně, kdo to je, ale ať se propadnu, jestli to dám najevo. Na okamžik mu věnuju prázdný pohled a pak se znovu obrátím k Raven.

„Nedávno jsme spolu mluvili o scénáři, který jsem poslal do Windsor Media,“ připomíná mi ten muž. Je to známý režisér a já jsem se chystal schválit financování jeho nového filmu, ve kterém Hannah moc chtěla hrát hlavní roli. Bohužel.

Zakroužím palcem po Ravenině pasu a ona se ke mně ještě víc přitiskne. Je to jedna z nejsilnějších žen, co znám. Pokud jí moje přítomnost přináší tolik útěchy, znamená to jediné. Tohle není poprvé, kdy ji ten hňup obtěžuje.

„Vzpomínám si jen, jak jsem vás slyšel, co navrhuje Raven. To je zajímavé, protože si nemůžete dovolit ji urazit.“ Zasměju se, ale nijak

se ve skutečnosti nebavím. „Chcete jí zaplatit za jednu schůzku víc, než vydělá za celý rok? Ona je nejlíp placená modelka na světě. A vy? Netuším, kdo jste vy, ale jedno vím. Vy si nemůžete dovolit přiblížit se k ní na metr, protože jestli to uděláte... sám se postarám o to, abyste za to zaplatil.“

S očima dokořán dál zírá na Raven a zračí se v nich lítost. Nechci, aby se na ni ani díval. Raven si zaslouží mnohem víc než takové kecy. „To jsem nevěděl,“ říká tichým hlasem.

Stisknu Raven ještě silněji a usměju se. „Tak teď už to víte. Vypadněte.“

Přikývne a se zaťatými čelistmi se obrátí k odchodu. Je mi to jedno. To jediné, na čem mi záleží, je Ravenin úsměv.

„Pořád trváš na tom, že nepotřebuješ ochranku?“

Podívá se na mě a vypadá najednou trochu podrážděně. „Aresi. Vždyť mi žádné nebezpečí nehrozilo, tak jaký by to mělo smysl?“

Pustím ji a potřesu hlavou. „Jak často se ti stává něco takového?“

„Jen velice zřídka,“ odpoví, ovšem to, jak se krátce podívá doleva, ji prozradí. Přesně tohle dělá pokaždé, když lže.

„Na podobných akcích bys neměla bývat sama. Nepřivedla sis partnera?“

V posledních letech jsem ji vídal jen s jedním mužem, ten se ale k mé velké úlevě nedávno oženil. Na Silasi Sinclairovi mi prostě něco vadilo. A nemělo to nic společného s faktem, že je jedním z mála lidí, kteří jsou pro mě naprosto nedotknutelní. Jejich firma nám poskytuje za-

bezpečení a já jsem se snažil přimět babičku, aby s nimi ukončila spolupráci, jenže ta je neústupná. Nejsem si jist, co se mi na něm nelíbí, řekl bych ale, že nejspíš způsob, jakým se díval na Raven, nebo spíš to, že ji neviděl. Raven si zaslouží být středobodem něčího vesmíru, ovšem on ji sotva vnímal. Bylo zřejmé, že jeho srdce patří někomu jinému.

„Ne, dnes jsem tu sama. Za chvíli se ke mně přidá můj agent, zatím je ale v zákulisí.“

Přejedu po ní očima a zavrtím hlavou. „Tohle jsem nikdy nepochopil, víš? Jak je možné, že jsi nikdy neměla vážný vztah? Jak může žena jako ty být pořád sama?“

Raven si vezme z tácu skleničku šampaňského a usměje se na mě. „Prostě jsem nenašla muže, který by mě dokázal uchvátit. Nejsem ochotná se spokojit s ničím menším než na-

prostou oddaností. Chci velkolepou lásku a ráda si na ni počkám.“

Takže naprostou oddanost? Ano, přesně to si zaslouží. Přemítám, jaký typ muže si ji dokáže získat. Na okamžik mi hlavou proletí obrázek Raven s Lexingtonem a krev mi ztuhne v žilách.

„Raven!“

Obrátí se za hlasem a usměje se. Pak se znovu podívá na mě. „To je můj agent,“ oznámí mi. „Hádám, že je čas vrhnout se do nekonečné společenské konverzace. Já si tě pak najdu, dobře?“

Přikývnu a sleduju, jak odchází. Očima zabloudím k muži, ke kterému se vydala. Její agent na ni zírá způsobem, který nelze popsat jako profesionální. Vypadá fascinovaně a já nervózně přešlápnu z jedné nohy na druhou. Raven nepřeju nic jiného než štěstí, ovšem

představa, že se do někoho zamiluje, mě naprosto děsí.

Takhle se asi cítí každý starší bratr, nebo ne? Není to úplně stejný pocit, jaký mám ze Sieřiných vztahů, ale je to dost podobné. To bude určitě ono.

PĚT

ARES

„Tomuto věnujte v tisku víc prostoru,“ nařídím, zatímco nespouštím zrak z článků o Ravenině módní značce. Včera večer jsem si to neuvědomil, ale jedna z předváděných značek patřila Raven. Pokud vím, její poslední modely se dočkaly velice dobrého přijetí a zaslouží si víc pozornosti, než se jim dostává.

Jaký by mělo smysl vlastnit několik módních a společenských časopisů, kdybych je nemohl využít k propagaci práce své kamarádky? Doufám, že její společnost dál poroste do té mí-

ry, že se bude muset kvůli nedostatku času vzdát modelingu.

Vůbec se mi nelíbí, že se z ní stal objekt mužských tužeb. Vidí jen její krásu a dál nic, neobjevili tu zábavnou a laskavou ženu, co se skrývá za zevnějškem. Víím, jak toxický je to průmysl, a nechci, aby se v něm pohybovala. Nechci ji mít ve světlech reflektorů, ale pěkně v bezpečí za nimi.

Poslední dobou není Raven ve své kůži a já se o ni bojím. Mám strach, že toho na ni začíná být moc. Nekonečné diety, náročné požadavky fotografů, často drsné podmínky focení. Nikdy jsem nepochopil, proč to všechno dělá. Nelze popsat, jak je nádherná, ale tahle profese jí jaksi neseďí.

Na druhou stranu tu je její módní značka a ta je pro ni dokonalá. Skrze ni může projevit svou

tvorivost a přitom se stále pohybovat v průmyslu, ve kterém vyrostla, aniž by se musela stavovat tomu nejhoršímu, co s sebou přináší sláva.

„Volal Bradford Manson,“ oznamuje mi můj asistent Dom. „Chtěl se zeptat na scénář, který poslal. Na základě tvých poznámek se zdá, že jsme připraveni ten projekt financovat. Mám to rozjet?“

Zatnu zuby a ostře na něj pohlédnu. „Ne,“ vyhrknu a v myšlenkách se vrátím k tomu, jakým způsobem Bradford včera večer mluvil s Raven. „Ten člověk je jen špína, která si ani nezaslouží, aby se jí přilepila k botě.“

„Cože?“ ptá se Dom zmateně.

Odmítavě mávnu rukou. „Zapomeň na to. Jméno toho kreténa už nechci znovu slyšet. Už s ním nebudeme spolupracovat a všem hercům

a herečkám, kteří by s ním pracovali, dej vědět, že mají dveře do Windsor Media navždy zavřené. To samé platí pro všechny, co by chtěli financovat jeho projekty.“

Dom vykulí oči. „Co ti ten chudák udělal, že si vysloužil polibek smrti? Už si ani neškrtně.“

Když slyším ten hloupý výraz, ušklíbnu se. Situaci, kdy se někdo ocitl na černé listině společnosti Windsor Media, se začalo přezdívat polibek smrti, protože funguje jako pomalu účinkující jed. Ti, které zasáhne, si to často ani neuvědomí, dokud není příliš pozdě a oni se neocitnou v troskách své kariéry.

Zavrtím hlavou. „Zvysoka kašlu na to, jestli ještě někdy bude mít práci. Na to měl myslet předtím, než otevřel pusu. Jsem zvědavý, kde na všechno sežene peníze. Zastranej kretén.“

Můj asistent přikývne, očividně šokovaný. Většinou jsem víc než rozumný – člověk takový musí být, pohybuje-li se v průmyslu, který tvoří z velké části hodně nafoukaná ega. Ovšem tenhle hajzl... brzy zjistí, co se stane, když mi dojde trpělivost.

„Když tak nad tím přemýšlím,“ říkám Domovi a prstem ťukám o desku stolu, „v našem vlajkovém obchodním centru máme vedoucího prodejny, jmenuje se Andy. Chci ho nechat vyhodit. Pracuje v jednom z klenotnictví, jméno jsem zapomněl. Jde o Hanninu oblíbenou značku šperků.“

Dom si nervózně odkašle. „Pokud jde o nákupní centrum, pak jde o nemovitost, a ty má v kompetenci Sierra. Víte, že nemá ráda, když se jí pleteme do jejích záležitostí.“

Opřu se a dlouze se zadívám na svého asistenta. Měří metr devadesát a lidé si jej často pletou s mým bodyguardem, přesto se při pomyslení na mou sestru ustrašeně přikrčí. Asi mu to nemůžu mít za zlé. Moje sestřička je přece jen trochu divoch. „Zavolejte Sieře a řekněte jí, že když jsem byl u něj v obchodě s Raven, celou dobu na ni oplzle zíral, a že chci, aby zmizel. Určitě si bude přát, aby mohla její nejlepší kamarádka navštívit jedno z jejích nákupních center, aniž by tam po ní někdo slintal.“

Dom vykulí oči a je v nich patrný náznak hněvu. „On se opovážil urazit Raven?“ Zatne zuby a rozhodně přikývne. „Jdu na to.“

Dívám se, jak si rázuje z mé kanceláře a potlačím úsměv. Já a moje rodina nejsme jediní, kdo Raven milují. Miluje ji každý, kdo s ní někdy

přišel do styku. Je tak snadné ji mít rád, a vidí to celý svět, jen ona ne.

Zadívám se z okna ven a na chvíli zaváhám. Představa, že se venku pohybuje sama bez ochranky, se mi vážně vůbec nelíbí. Co by se včera večer stalo, kdybych tam nebyl? Co kdyby podělaný Brad nevzal ne jako odpověď?

Popadnu mobil a chvíli na něj hledím, zatímco se pokouším potlačit svou hrdost. Chci zavolat tomu jedinému člověku, kterým neskutečně opovrhnu. Nicméně, i když je to idiot, v tom, co dělá, je nejlepší.

„Silas Sinclair,“ ozve se v telefonu.

Zatnu zuby, protože mě vytočí pouhý zvuk jeho hlasu.

„Tady je Ares Windsor.“

„Já vím, vidím, kdo volá. V dnešní době už to umí všechny telefony.“

Kurva, jak já toho chlapa nesnáším. „Potřebuju dva bodyguardy. Chci ty nejlepší, co máte, ale je v tom háček.“

„Háček?“ odpoví se zájmem.

Při vzpomínce na Raven zavěšené do Silase ztuhnu. Celé roky se tihle dva objevovali vedle sebe, pořád dokola spolu chodili a zase nechodili. Kéž by existoval někdo vhodnější, kdo by pro mě mohl udělat to, co potřebuju, jenže tenhle parchant je opravdu ten nejlepší z nejlepších.

„Chci, aby se drželi z dohledu. Budou chránit někoho, kdo o tom nebude vědět. Chci, aby eliminovali všechny hrozby dřív, než k by nim vůbec došlo. To platí i pro muže, co ji obtěžují nebo neberou ne jako odpověď. Je mi jedno, jak

to budou dělat, ale chci, aby někdo okamžitě zasáhl v situaci, která jí bude i jen vzdáleně nepříjemná.“

Temně se uchechtl. Neskutečně otravný zvuk. „A kdopak potřebuje takovou ochranu? Vaše snoubenka? Myslel jsem, že tu už někdo hlídá.“

Podívám se na strop a tělem mi projede nevysvětlitelný náznak nervozity. „Raven Du Pontová.“

Silas se na chvíli odmlčí. „Zašel byste takhle daleko, abyste ji tajně chránil?“

Zavřu oči a zhluboka se nadechnu. „Ano.“

„Bude to drahé.“

„To je mi jasné.“

„Chci laskavost. Abych dostal zakázku, kdykoliv se mi zamane, a nesmíte mě odmítnout.“

Zaváhám. Pořád stejný parchant Silas Sinclair. Ví, o co si může říct, když po něm Windsor chce laskavost.

„Cokoliv, ale tohle ne.“

„Pak si asi budete muset najít někoho jiného, Windsore.“

Kurva. Ten hajzl. „Záleželo vám na ní vůbec někdy?“ vyštěknu.

Zasměje se a ten zvuk mi zaskřípe v uších. „Jistě, a pořád záleží. Já i moje žena máme Raven rádi, jako by patřila do rodiny, a to se nikdy nezmění.“

„Přesto si za její ochranu diktujete tak vysokou cenu.“

„Nemíchám osobní život s prací.“

„Blbost. Musel jste si založit společnost, abyste si našel ženu.“

Znovu se zasměje a já jsem v životě neměl větší chuť někomu jednu vrazit.

„No ano,“ přiznává. „Alanna je výjimka.“

„Dobře,“ procedím skrz zatnuté zuby. „Máte u mě jednu laskavost. Pokud to nikomu neublíží a nebude to v rozporu s mými osobními hodnotami.“

„Domluveno,“ odpovídá. „Raven nikdy nezjistí, že ji čtyřiaadvacet hodin denně chrání mí nejšikovnější a nejdrsnější muži.“ Pak se ten hajzl znovu zasměje. „Mimochodem, měl byste vědět, že Raven byla pod mojí ochranou celá léta, aniž by o tom věděla, a zcela zdarma. A vy jste právě zaplatil zatraceně vysokou cenu navíc jen proto, abyste od ní držel muže dál, což je něco, s čím jsem se já nikdy neobtěžoval. Asi byste se měl sám sebe zeptat, proč to děláte.“

Pak zavěsí a nechá mě zuřit na druhém konci drátu.

Zatracenej sráč.

ŠEST

ARES

Když parkuju před sídlem Du Pontových, mám trochu obavy. Na večerní oslavu Hanniných narozenin bych se měl těšit, ale poslední dobou to mezi námi není jako dřív a pro mě je čím dál těžší to ignorovat.

Do svatby nám zbývá jen několik týdnů a zdá se, že všechny problémy, které jsme kdy řešili, jen nabývají na síle. Možná to jsou jen klasické předsvatební pochybnosti, ale mám pocit, že tu jde o víc. Někdy si tak říkám, jestli tím jediným důvodem, proč jsme spolu vůbec začali chodit, nebyla jistota, že spolu

jednou stejně skončíme prostřednictvím domluveného sňatku.

I když... opravdu bychom spolu my dva skončili? Žena, kterou mi rodiče vybrali, byla Raven. Kdybych tehdy... kdyby se to tehdy v noci vůbec nestalo, bral bych si teď Raven?

Prohrábnu si vlasy a roztřeseně se nadechnu. Ted' už je to jedno. Čas nevrátím. A ať mám pochyby, nebo ne, pokud si chci udržet práci i svoje dědictví, budu si muset vzít Hannu.

Když vystupuju z auta, snažím se vzpamatovat. Cítím se zvláště zmatený. Vlastně se vůbec poslední dobou necítím ve své kůži a nejsem si jist proč. Nejde jen o svatbu, je v tom něco víc.

„Ares!“

Ve dveřích stojí Hannin otec se širokým úsměvem na tváři. Už jsem ho docela dlouho

neviděl a nepochybuju, že pro nás má nachystanou dobrou láhev skotské. Co se mého budoucího tchána týče, vyhrál jsem v loterii. Je to opravdu milý chlapík a rychle se mi stal druhým otcem. Nepřítomnost vlastního táty díky němu snáším mnohem lépe. Bolest z náhlé ztráty rodiče člověka nikdy zcela neopustí, i když časem přece jen otupí.

„Arthure.“ Než mě vezme dovnitř, potřeseme si rukou. Pak vyrazíme směrem k zadní terase a po cestě nás vítá smích.

„Jak to jde v práci, synku? Už tě tu skoro nevidím. Zůstaneš tu dnes přes noc?“

Přikývnu. „Práce mám nad hlavu, ale na tenhle víkend jsem si udělal volno.“

Hannah mě zhlédne, když k ní zamířím s dárkem v ruce. Zaplaťpánbů je tu dnes jen její rodina a pár nejbližších kamarádek. Větší akce

nás oba stresují a poslední dobou představují jen další zátěž pro náš vztah. Dnešní večer je přesně to, co potřebujeme.

Přitáhnu si ji jednou rukou blíž a vlepím jí pusku na tvář. „Ahoj, Han,“ zašeptám. Pak se od-táhnu a podám jí dárek.

„Aresi,“ usměje se. „Nemůžu se dočkat, až to rozbálím!“

Když otevírá krabičku, obklopí ji její kamarádky a všechny jsou stejně natěšené. Hanniny kamarádky jsou také herečky, takže nikdy nevím, zda jsou jejich reakce upřímné, či předstírané.

„To je nádhera,“ vydechne. „Pomůžeš mi ho připnout?“

Přikývnu, vezmu od ní náhrdelník a sepnu sponu. „Na tobě vypadá úžasně,“ zašeptám, ačkoliv v myšlenkách se vracím k Raven

a k okamžiku, kdy si ho v obchodě zkoušela ona.

Hannah se mi podívá do očí a usměje se. „Říkala jsem si, proč se v bulváru objevily fotky tebe a Raven. Chytili vás, jak se točíte kolem klenotnictví, což vyvolalo hodně divné dohady. A ono to bylo kvůli mému dárku.“

Přikývnu. Od té doby, co se Raven stala slavnou, už se tolik neobjevuje na veřejnosti a já chápu proč. Jakmile ji média někde zachytí, chovají se šíleně. Poslední dobou ji vídám jen ve Windsor Estate, anebo když je s Hannou. Sláva ji ale nezměnila tolik jako Hannu. Spíš z ní udělala ještě větší samotářku.

Hannah předvádí svůj náhrdelník obklopená kamarádkami a já s povzdechem ustoupím stranou. Volný večer se svými blízkými je pro ni

velká vzácnost a já jí rád dám prostor. Ko-neckonců na sebe budeme mít celou noc.

Naleju si pití a vydám se do rohu zahrady k houpačce. Ani trochu mě nepřekvapí, když na ní uvidím sedět Raven s očima přilepenýma k tabletu. Bezpochyby si kreslí návrhy své nové kolekce a já se pro sebe usměju.

Posadím se vedle ní a rozhoupu houpačku. Vzhledne od tabletu a naše oči se setkají.

„Aresi.“ Na způsobu, jakým vždy vyslovovala mé jméno, něco je. Mám z toho zvláštní pocit. Cítím jakousi podivnou závislost.

„Proč tu sedíš tak sama, Koblížku?“

Rozesměje ji to. Jemný a osvěžující zvuk mezi falešným chichotáním, které nás obklopuje. „To mi tak vážně budeš říkat až do smrti?“

Přikývnu. „Pořád před očima jasně vidím tvou klíčenku s koblížkem, tričko s koblížkem i připínáček na tašce. Kulaté koblížky s dírou se ti fakt líbily.“

Zahledí se na mě, ale v jejím výrazu není ani stopa po skutečném hněvu. „Bylo mi čtrnáct a měla jsem takové období, jasné? Měla bych být šťastná, že jsme se nepotkali, když jsem procházela svým emo obdobím. To by byla katastrofa.“

Usměju se a pohledem zabloudím k šatům, které kreslí. Vždycky mě udivovalo, jak je talentovaná. „Ale neodpověděla jsi mi,“ připomenu jí. „Proč tu sedíš sama? Neměla bys slavit se svou sestrou?“

Zamkne obrazovku tabletu a obrátí se ke mně. „Zkusila jsem to.“ Zlomí se jí hlas, ale přinutí se k úsměvu.

Jo, zřejmě to vážně zkusila. Raven se vždycky snaží. Nikdy jsem nepochopil, jak je to možné, ale její rodiče vždy upřednostňovali Hannu. Vše se točilo jen kolem ní. S Raven jsme se poprvé setkali, když se přidala k Sieře a jela s námi na naši rodinnou dovolenou. Její rodiče svoji dovolenou zrušili, aby mohli Hannu doprovázet na konkurz.

Hannah jí dělá to samé. Bere Raven jako samozřejmost a myslím, že to i ví. Raven zařídila celou naši svatbu do posledního detailu a přišla i dnes večer, protože ví, že by se Hannah zlobila, kdyby se tu neukázala. Nicméně Hannah se vůbec nesnaží dát Raven nějak najevo, že s ní počítá.

„To mě mrzí, Koblížku. Hádám, že jsme dnes večer na stejné lodi.“

Raven zavrtí hlavou. „Nás může vidět, kdy chce, ale kamarádky jen málokdy, já to chápu.“

Takhle se chová vždycky. Pořád se Hanny zastává. Uvědomuje si vůbec, že to dělá?

„Ukaž mi, co kreslíš.“

Přikývne a přisune se blíž. Naše paže se dotýkají a po kůži nám tančí jemný vánek. „Uvažuju nad tím, že bych zkusila různé tělové odstíny a hodně korálků. Přiléhavé, ale elegantní.“

Projíždí své návrhy a mnou projede náznak hrdosti.

„Jsi úžasná, víš to?“

Překvapeně ke mně vzhledne. Miluju, jak jí vždycky zrudnou tváře, když jí polichotím. Je to supermodelka, zbožňují ji miliony lidí, a pořád se umí takhle červenat. Raven je opravdu jiná a já jsem hrdý, že je moje kamarádka.

„Dívej, něco pro tebe mám. Víím, že je brzy a že máš narozeniny až za měsíc, ale říkal jsem si, že to možná oceníš už teď.“

Podám jí malý papírový sáček, který jsem přinesl, a ona si ho vezme s překvapeným výrazem. Pozorně ji sleduju, jak vytahuje z dárkové tašky krabici, a srdce mi buší nervozitou. Kdy jsem byl naposled nervózní z něčeho tak obyčejného, jako je dárek?

Raven zalapá radostně po dechu a já si oddechnu úlevou. „Aresi!

Tenhle tablet se ještě neprodává! Mám ho předobjednaný, ale na trhu bude až za půl roku. Jak jsi to...” obrátí ho vzhůru nohama a zazubí se, když na zadní straně uvidí zakomponovaný smaltovaný obrázek barevného

koblížku. „Páni. Ty... Jak?! To není jen... Tyhle se neupravují zákazníkům na míru!“

Jo, tohle rozhodně stálo za všechny nesmysly, které jsem si musel vyslechnout od Lexingtona, když jsem ho prosil, aby požádal Ariu Callahanovou o laskavost. Kdybych ji znal osobně, vůbec bych za ním nechodil, jenže neznám. Víím jen to, že je švagrová Amary Grantové. A jelikož se Amara a Leia s Lexem přátelí, věděl jsem, že to pro mě dokáže zařídit, i když kolem toho bude mít spoustu řečí. Callahanovi mají prsty ve většině technologických podniků. A tam, kde nemají páku, mají kontakty, které mně chybí.

„Znám někoho, kdo zná někoho, kdo zná někoho,“ pronesl jsem tajemně. V žádném případě nenechám Lexe tohle vyhrát. On si její úsměv nezaslouží. Zato já ano.

„Já to miluju!“ vypískne. Kdy jsem naposledy v jejích očích viděl tolik upřímné radosti? „Nemůžu uvěřit, že jsi pro mě udělal něco takového. Vždyť ty nesnášíš vybírání dárků!“

Zavrtím odmítavě hlavou. „To není pravda. Pro tebe jsem je vždycky vybíral sám, každý rok.“

Nad tou informací se zamračí. „To nebyl Dom?“

„Dom?“ zopakuju dotčeně. „Snad si ten hajzl nepřipsal zásluhy za všechny dárky, které jsem pro tebe celé roky vybíral?“

Zasměje se a stiskne mi paži. „Ne, předpokládám, že to byly jen mé nepodložené domněnky. Ten tablet je úžasný, Aresi. Opravdu se mi moc líbí. Nelepší dárek, jaký jsem kdy dostala. Nemůžu se dočkat, až si v něm načrtnu své další návrhy.“

Usmívám se, zatímco si ho Raven zapne a začne si hrát s nastavením. „Odpočíváš ty vůbec někdy? Pořád pracuješ, Raven. Neznám moc lidí, co pracují víc než já, ale ty jsi rozhodně jedna z nich. Není to zdravé.“

Neznatelně pokrčí rameny. „To je v pořádku. Práce mi zaměstnává mysl. To mi vyhovuje.“

Na chvíli na ní spočinu pohledem. „A před čím utíkáš?“

Raven ztuhne. Zářivě se usměje, nicméně v očích má znepokojený výraz. „Zdá se, že se Hanně ten náhrdelník moc líbí. Já to říkala.“

Zasměju se a odstrčím se nohama od země, abych rozhoupal houpačku. Nikdy mě nepřestane bavit způsob, jakým mění téma, kdykoliv čelí otázce, na kterou nechce odpovědět.

„Ano, vybrala jsi skvěle. Děkuju.“ S úsměvem se na ni podívám. Je tak krásná, až je to

směšné. Rozhodně chápu, proč je tak slavná. Hannah je hezká, ale tak nějak jako každá druhá. Hodí se na širokou škálu rolí a je skvělá herečka, ovšem objektivně vzato, co se krásy týče, Raven je úplně někde jinde.

„Vážně by sis měla sem tam dát pauzu, Raven. Pojd' se mnou zítra ráno na pláž,“ říkám jí. „Pořád ráda sleduješ východ slunce?“

Sklopí pohled do klína. „Zůstáváš tu přes noc?“

Přikývnu. „Říkal jsem si, že to bude snazší, když budu pít.“

Raven se podívá stranou. Její profil je stejně nádherný jako zbytek těla. Nechápu, jak může být tak dlouho nezadaná, nedává to smysl.

„Myslím, že večer pojedu domů. Některá z Hanniných kámošek si tak může zabrat můj pokoj.“

Přikývnu a jsem zvláště zklamáný. Ve chvíli, kdy se jí chystám nabídnout, že si vyjdeme někdy jindy, zavolá Hannah mé jméno. Podívám se na Raven, ale ta už mě odhání pryč.

„Aresi!“ zopakuje Hannah a natáhne ke mně ruku.

S povzdechem vstanu a věnuju Raven ještě jeden pohled, jenže ta už má opět nos zabořený do svého nového tabletu.

Čím víc se blíží termín svatby, tím víc mám pocit, že se mi Raven vyhýbá. Netuším, proč se ode mě poslední dobou drží dál, jen vím, že se mi to vůbec nelíbí.

SEDM

RAVEN

Přísně střežené brány sídla Windsorů se otevírají, už když přijíždím, protože automaticky registrují mou poznávací značku. Nějak se nemůžu dostat ze své divné nálady, a tak doufám, že mě rozptýlí Sierra.

To jediné, na co jsem dokázala celý týden myslet, byl Ares. Pořád vidím, jak se na mě usmál, když mi dával nový tablet, a jak mu štěstím zajiskřilo v očích, když viděl, že mi tím udělal velkou radost. Nesnáším, jak mi neustále dává naději, aniž by si toho byl vědom. Každým svým uváženým pohybem, každou společně